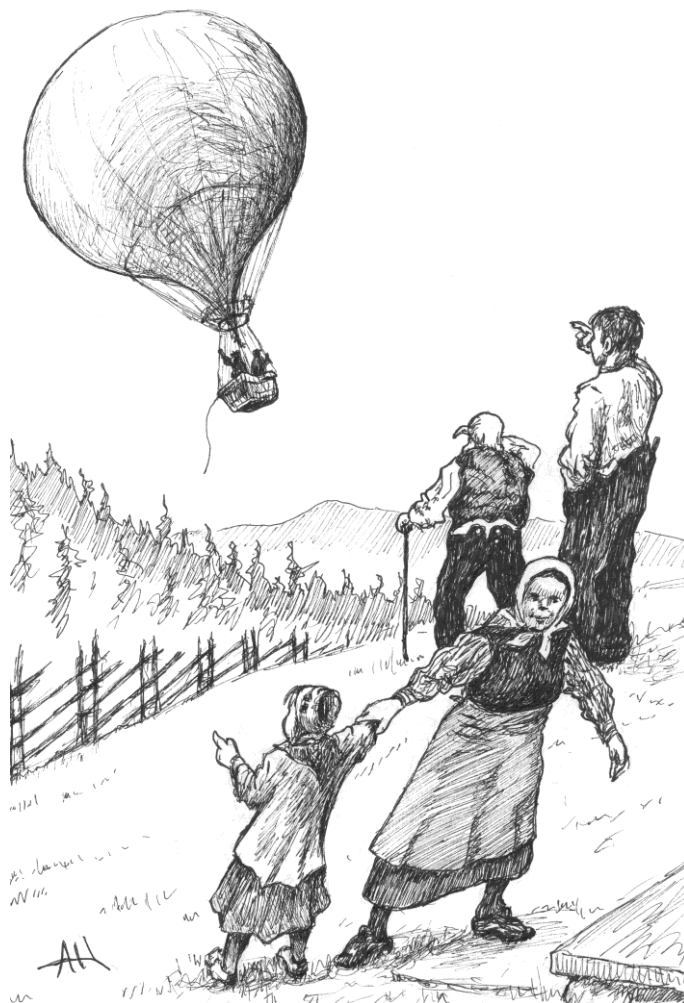

1888 Da månen datt ned i Trøndelag

Dagene hadde så absolutt blitt kortere på denne årstiden. Men Peter likte høsten. Om kort tid ville fargespillet øverst i Forbordsfjellet lokke ham oppover. Å sitte der oppe og se inn i solnedgangen var den lille luksusen de kunne unne seg. Ellers var det nok å gjøre. Folket på Vifstad forberedte seg på den lange vinteren. I dag var det søndag, og tradisjonen tilsa hviledag i ordets rette betydning. Men dyra måtte ha stell og Peter var på vei ut av fjøset da

noe i horisonten tiltrekker hans oppmerksomhet. Olga Marie på 10 år, som puslet med sitt på gårdsplassen, registrerer farens reaksjon, følger hans synsretning og med sitt falkeblikk ser hun noe som ikke kunne gjenkjennes.

Barnesinnet utviklet straks en usikkerhet, en angst som førte henne spørrende mot faren. Før hun hadde kommet de få meterne bort til far Peter, som står der og myser - har Olga Marie på en unges vis sendt sine varselsignaler inn til mor Anne Marta. Bestefar Ottar på 73, som sitter og dører litt i vestveggen, registrerer utbruddene - så i løpet av noen sekunder står de der alle ute på gårdsplassen og kniper øynene mot Vikanfjellet. Det er da noe der oppe i lufta, som daler nedover mot dem - vokser, men forblir uforklarlig. Instinktivt tar Anne Marta omkring lille Olga og drar henne nærmere mot trappa. Gammel-Ottar mumler noen gloser som ingen oppfatter. Hånda er godt plassert noen cm over øyenbrynene som en primitiv solskjerm, alderen hadde ikke gjort synet bedre. Han leter etter både sola og månen for å få avkreftet sin villeste fantasi. Snart er han tilbake til det jordnære og logiske. Ottar erindrer at nabogutten, den ni år yngre Ole Vig, i sitt vitebegjær da de var i ungdommen - snakket om farkoster som lot seg drive av sted høyt opp i lufta.

På denne måten tar folket på Vifstad imot de første gjester som kom luftveien til Stjørdal, 26 år før det første flyet fløy på Værnes. Den første *aeronaut* i Trøndelag ble en franskmann. Vifstad gård ved Kvithammaren skulle den 9. september i 1888 skrive seg inn i historien da en ballong kom dalende inn på jordet, noen få meter fra selve våningshuset. Om bord var Emilie-Louise Julhes og hans medhjelper.

Ottar Arntsen Vifstad (1815-1892) gifter seg i 1846 med Ellen Jonetta Undlien fra Åsen, og overtok gården i 1846 etter faren. De får to barn. Odelsgutten Arnt dør i 1865, knappe 12 år gammel. Datter Anne Marta, f. 24.03.1848 overtar derfor gården den 31. mai 1884 sammen

med sin mann Peter Torsteinsen Rødde fra Lånke. De hadde giftet seg i september 1872, etter å ha fått en sønn fire måneder tidligere. Sønnen døde etter en måned. I 1883 tok de til seg en fosterdatter, Olga Marie Myhr fra Frosta - som nettopp hadde mistet sin mor. Anne Marta og Peter T. Rødde selger Vifstad østre (gr.nr 34, br.nr.1) i 1891 til Peter Martin Ertzgård og overtar heimgården Rødde i Lånke for kr 3 200.-

Olga Marie

Fosterdatter Olga Marie gifter seg som 22-åring i januar 1898 med Johan Peter Thomassen Dybvad. De bodde først på Øverby i Stjørdal, men overtok gården Rødde etter sine fosterforeldre våren 1912. Anne Marta og Peter T. Rødde bodde på gården hos sin fosterdatter i tre år, frem til 1915 - da de bygde seg en eldrebolig ved Tønsåsen. Peter Rødde døde nyttårsdagen i 1915, mens kona dør i 1917. Fosterdatter Olga Marie fikk tre døtre og en sønn. Olgas familie ble hardt rammet. "Spanska" tok tre liv på kort tid i familien. Først dør mannen, Johan Peter, den 30. november i 1918. Den eldste dattera dør påfølgende natt, 20 år gammel - mens Torstein, den eneste sønnen - dør to måneder senere, 18 år gammel. Johanne Otelie skulle bli den eneste av Olgas fire barn som fikk leve seg gjennom et fullbyrdet liv (1915-1986). Petra, den siste av ungene - ble kun 33 år gammel. Johanne Otelie ble gift med advokat og ordfører i Lånke kommune, Johan Hoås. De fikk to døtre, Olga Jarldis og Petra Gulli, som begge to bor sørpå i 2009. Petra jobbet i mange år på Værnes flystasjon - hvor hun traff Kjeld-Enok Vollestad og ble med ham sørover til Løten.

Roger Wilsberg og Olga Jarldis

Petra Gulli Hoås og Kjeld-Enok Vollestad

Hva gjelder Vifstad gård, så ble gården solgt i 1895 fra Peter Martin Ertzgård til familien Rygg fra Frosta. Andreas Ryggs yngste sønn, Arnt - overtar gården i 1931. Han forble ugift og barnløs. I 1975 overtar Arna Johanne, niesen til Arnt - gården sammen med sin mann Olav H. Husbyn. Arna Johanne mistet sin mor som 6 åring. Faren var: John Risholt (f.1904). Olav H. Husbyn arbeidet ved Kvithammar Forskingsstasjon frem til han ble pensjonist i 1993. Arna Johanne og Olav bor i dag i Værnestunet. Åstedet for Stjørdalens første landing eies og drives i dag av sønnen Halvor.

La oss så vende tilbake til ballongens historie, som vel begynte med brødrene Montgolfier i 1783. Ballongen ble først demonstrert for Ludvig den 16., med en sau, ei and og en hane som passasjerer. De landet i godt behold. Så var turen kommet til mennesket. Kongen mente det burde være passende å benytte dødsdømte som forsøkspersoner, og som skulle få sin frihet om de overlevde. Men en sentral person under de innledende testene, syntes det var galt at

æren for å være det første menneske til å fly skulle gis til en forbryter. Han gikk derfor selv om bord den 15. oktober 1783 og var oppe i lufta i 4 ½ minutt. Seks dager senere tok han med greven av Arlandes opp i 25 minutter, og landet på andre siden av Paris. Så kom den første kryssingen av den engelske kanalen den 7. juni 1785. Her i Norge vil noen ha det til at en dansk skuespiller ved navn Urberg steg opp i en slags ballong i Oslo den 6. august 1787. Dette er vel heller tvilsomt. Derimot landet Roliér og Beziér ufrivillig på Lifjell ved Bø i Telemark den 25. november 1870. Ballongen het ”*Ville d’Orleans*”. Den hadde kommet ut av kurs utenfor Paris etter å skulle beskue de tyske linjer i den fransk-tyske krigen. Flere regner bergenseren Francesco Cetti som Norges - og nordens - første *aeronaut*, - da han egenhendig foretok en ballongoppstigning den 28. august 1890 - men det var 11 år etter at vår egen Ole Hegre (riktignok som passasjer) entret en luftballong i Paris. Se *Stjørdalens krønike*, bind 4 - side 39.

Sommeren 1888 hadde en fransk ”luftskipper” ankommet Norge for å holde oppvisninger. Datidens pionerer så mest på seg selv som artister og kunstnere, som mot betaling viste frem både seg selv og ballongen, og sågar tok med dristige passasjerer. En slik artist var Emilie-Louise Julhes. Etter noen oppstigninger på Østlandet, var turen kommet til Trøndelag. Onsdag den 5. september 1888 kom kaptein Juhles til Trondheim med en ballong hvis navn var ”*Norge*”. Annonser kom raskt i avisen, og folk strømmet søndag 9. september til Lundgreens have på Kalvskindet for å bivåne dette luftens under. Været var meget godt. Mye folk var til stede, men i følge Adresseavisen var kun en liten del innenfor innhegningen (betalende). Militære mannskaper fra Depotavdelingen assisterte. Klokken 1740 kom ballongen seg i lufta. Det gikk et sukk gjennom befolkningen - dette var stort. Tre minutter etter avreisen var ballongen kommet opp i 1 000 m. Ingen ballast ble hivd ut. Svak sørvest førte ballongen over

Strinda mot Ringve, deretter ut over fjorden, hvor den stod klokken 1810 i 1 550 m høyde. Temperaturen var 10 grader. Kaptein Julhes sa senere at det var et praktfullt skue å se Trøndelag i alle retninger over Strindafjorden. Klokken 1905 hadde ballongen kommet over fjorden og innover Viken. Julhes bestemt seg for å finne et landingssted da det allerede begynte å bli litt mørkt. En kunne senere lese i Adresseavisen: *"Klokken 7.20 stødte Gondolen mot Torven ved Gaarden Vifstad (Visstad) i nedre Stjørdalen"*. Ballongen hadde da tilbakelagt 35 km på ca. en time og førti minutter.

Som innledningen tilsa utviklet det seg en blanding av forundring, redsel og nysgjerrighet hos folket på Vifstad. Naboer og andre kom naturligvis til i det lyse høstmørke. Om det ble sendt bud etter presten på Bolkan, eller om han kom til åstedet av seg selv, sier tradisjonsfortellingen ingenting om. Men det var nok helt naturlig at presten Revers kom til for å ta imot det som kom ovenfra. Han stod tross alt den vertikale aksens nærmest, og det var nok de som tenke på engler i en så dann stund. Olav H. Husbyn forteller meg at de på Vifstad alltid har referert til presten som den naturlige tolk, skjønt andre mente at presten ikke kunne snakke fransk. Etter "samtalen" med de to aeronauter hadde presten kun sagt: *"Du store min som de bante..."*. Ballongen ble pakket sammen og kjørt med hest til Hell stasjon. Så med tog til Trondheim, hvor ballong og førere ankom dagen derpå klokken 0840. Dette var den 317 oppstigningen til kaptein Julhes. Ingen fra byen fulgte med som passasjerer. Både Julhes og hans medhjelper var meget fornøyd med oppstigningen og med den hjelpen som folket på Vifstad ytet i forbindelse med nedstigningen.

Hvem medhjelperen var, er usikkert. Lite tyder på at det var Francesco Cetti (1860-1925), siden han ifølge dokumenter først ble med Julhes i 1889 og 1890. Fransceso Cetti var et kunstnernavn. Opprinnelig het han Forsberg og var skuespiller, tankeleser og musiker. En tid livnærte han seg i Stockholm som instruktør, hvor den senere forulykkede nordpolsføreren S.

*F.v: Erik André (12), Andrine (2), Torun, Arna, Olav, Halvor, Johannes Olai (2), foran: Henrik Thobias
7. juni 2008*

A. Andrée var hans elev. Senere havnet Cetti i Argentina, hvor regjeringen engasjerte ham som organisator for republikkens ballongkorps. I 1910 kom han til Norsk Luftseilasforening i Kristiania som instruktør for blant annet Einar Sem-Jacobsen (første flyger på Værnes i 1914).

23. august i 1891 var det denne Francesco Cetti sin tur til å skremme befolkningen i Trøndelag. I Stadsbygd var det den formiddagen samlet mye folk. Det gikk rykter om at en ballong skulle komme fra Trondheim. Men da den omsider dukket opp var ikke alt som det skulle. Ballongen syntes å ta peiling mot prestegården. Folk kunne tydelig se at det hang ut et anker fra kurven og en del tau hadde viklet seg inn i ankeret. Vinden var sterk nordøst slik at ballongkurven tørnet mot fjøstaket på prestegården, rev av noen plankebord og takstein, før den fortsatte mot Fenstadgårdene. Et kort øyeblikk festet den seg i et stakittgjerde. Her stod to karer som forsøkte å få tak i lina og holde igjen. Men de klarte det ikke, hvorpå den ene ble sterkt skadet. Folk i bygda kunne se at det ble kastet ut noen sekker.

En mann falt ut av kurven ved Skjæret. Det var sønn av fotograf Berends som var med som passasjer. Han ble aldri funnet. En annen, Sørensen - falt og ut - men kom seg i land. Ute ved Brødreskift stod Anton Brødreskift og Christian Brovold og så på. De skjønnte at dette ikke var som det skulle, og fikk tak i en båt og rodde utover. De kunne se et hode og en arm som hang ut. For å gjøre historien kort, så ble Francesco Cetti der og da reddet av Anton Brødreskift og Christian Brovold, som senere fikk kongens fortjenestemedalje for edel dåd. Men *"utakk er verdens lønn"*. Cetti gikk ut i avisene og klaget på at stadværingene ikke klarte å holde igjen ballongen. Ballongen fortsatte nemlig over fjorden og landet i Lensvik et sted. Befolkningen i Lensvik ble så redde at de stakk hull på ballongen. Det lå mye i Margrete på Grønningen sitt utbrudd da hun fikk se ballongen komme dalende: *"Herre Gud - no døtt månen ned"*.

Så vender vi tilbake til Julhes og september 1888. Søndagen etter landingen på Vifstad, skulle tur nr. 2 finne sted. Denne gangen ble det reklamert med at to personer skulle følge med som passasjerer. Været var vakkert også den 16. september, og ballongen steg opp fra Lundgreens hage på Kalvskinnet klokken 1715. Med som passasjerer var frk. Cecelia Hansen og fotograf Albert Mathiesen. I følge Adresseavisen var ballongen kommet opp i 850 m høyde etter fire minutter, og passerte Reitgjærdets Stiftelse klokken 1740 godt svevende på en nordvest bris. På dette tidspunktet ble det kastet ut litt ballast slik at ballongen steg til 1 200 m. Ballongen passerte Jonsvatnet klokken 1825. På grunn av den kjøligere luften, forårsaket av det underliggende vannet, kondenserte gassen seg og ballongen sank raskt ned til en høyde på 50 m over åsene rundt Jonsvatnet. Det fortelles at fotograf Mathiesen fra denne høyden kunne føre samtale med noen personer som befant seg i skogen under

Lundgreens Have paa Kalvskindet
Søndag den 16de Septbr.
2den og sidste
Ballonopstigning
af den franske
Luftskipper Captain Julhes.
Artillerimusikken spiller.
Fyldningen af Ballonen begynder
Kl. 2¹/₂, samtidig aabnes Indgangen. Af-
gang Kl. 5.
Mærk: Forat enhver skal kunne faa Anled-
ning til inde fra Haven at iagttage den interes-
sante Preparation: Fyldningen, Ballon og Gon-
dols Sammenkoblen samt Captain og Passagerind-
skibning og Afgang er Entreen nedsat saaledes:
Reserveret Plads 50 Øre, Børn 25
Øre, alle øvrige Pladse 25 Øre, Børn 15 Øre.
Billetter erholdes i Holbæk Eriksens Bøglade.
En Dame og en Herre her
fra Trondhjem medfølger Bal-
lonen som Passagerer.
Se nærmere Plakaten.

ballongen. Julhes fant nok skogen litt truende og kastet ut ytterligere ballast som førte til at ballongen steg hurtig opp til 1 900 m, hvor temperaturen var 13 grader. Reisen fortsatte østover og klokken 1915 passerte ballongen Folsjøen. Straks etterpå observerte kaptein Julhes en lysning i skogen. Det ble trukket i ventilsnoren og ballongen dalte hurtig ned på et meget gunstig sted ca. 200 m fra gården Volden i Mostadmarka, på ei lita myr de kalte for Skrubbmyra. Klokken var nå 1930. På Volden bodde Jon Lorentsen Volden, f. 5. juni 1826, og hans kone Gunhild Kristendatter, f. i Malvik den

John Volden og hans barnebarn Geir Arne på Skrubbmyra søndag 13. juni 2008

5. mai 1825. Jon hadde overtatt gården etter sine foreldre. På gården bodde også sønnen Kristen, f. 17. januar 1858 og hans kone Inger, født Nybrudal den 9. januar 1860. Jon og Gunhild hadde også en pleiedatter, Tella Volden - f. 3. desember 1876. (Kilde: Jan Sneisen). Familiene på Volden kom raskt til stedet, temmelig forundret vil jeg anta. Det var litt gass igjen, hvorpå Julhes manøvrerte ballongen bort til våningshuset på Volden. Her ble gassen tømt og ballongen pakket sammen opp i gondolen. Jon og hans familie hadde vel kommet seg etter det lille sjokket, og bød nå på forfriskinger. Det var en stor dag for folket på Volden, som nok følte seg både oppskaket og beæret i lang tid fremover. Klokken 2200 om kvelden ble både ballongen og de fine gjestene kjørt med hest ned til Hommelvik stasjon. Kaptein Julhes, frk. Hansen og fotograf Mathiesen kom tilbake til Trondheim om morgenen klokken 0840 (samme tog som sist). - For kaptein Julhes var nå planen å reise til Bergen. Ved avreisen ble det fra oppmøtende publikum ropt ”et leve for Norge og Frankrike”, hvorpå Julhes tilføyde at han muligens ville komme tilbake til Trondheim neste år. Kaptein Julhes kom aldri mer tilbake.

Julhes ble født i Cherbourg den 12. mars 1855, og på et vis ble han etter hvert en kjent artist. Allerede som 14-åring var han den 25. juni 1869 oppe i en ballong. Han gjennomførte 10 lengre ballongferder i sitt liv, blant annet rundt Middelhavet den 12. juli i 1885 hvor han tilbakela 1 250 km. To ganger måtte han reddes på havet. Julhes mottok nasjonens ære for tapprhet da han reddet mange liv i forbindelse med en fabrikkbrann. I *Stjørdalingen*, tirsdag den 11. september 1928, påstås det at Julhes døde av kvelning da han fikk en skrå ned i luftrøret. Dette er ikke riktig. Den 14. juli 1895 tok han av med en ballong fra Le Havre i ganske så sterk vind. Ballongen kom trolig ut av kontroll og sprakk i meget stor høyde. Julhes overlevde selve havariet, men døde på sykehuset seks dager senere.

Cecelia Lindberg 1864-1943

Albert Mathiesen d. 1917

Frk. Hansen ble den første kvinne i en luftballong her i landet. Det skal innskytes at dette var en del år etter verdens første kvinne i ballong, nemlig Elisabeth Tible i 1784 i Lyon.

Hamnes på Hamarøy. Huset på bildet øverst, som stammer fra Cecelias tid, lå mellom husene på bildet nedenfor av gården fra 50-tallet

Cecelia Hansen ble født den 20. april 1864 på Hamnes i Hamarøy, og kom til Trondheim hvor hun drev sin egen systue noen år i lag med to av sine søstre. Det sies at hun var fra en fornem og bedre stilt slekt nordpå. Det er vel ikke utenkelig at familien kjente godt til Knut Hamsun, som var kun fem år eldre enn Cecelia. Hennes foreldre var Andreas Hansen og Anne Enoksen Normann. Cecelia vokste opp i lag med broren Enok og de tre søstrene Rebecca, Anna og Elisabeth. Sistnevnte emigrerte til Amerika. Rebecca ble gift med Hans Christian Normann. Han fikk lepra (spedalskhet) og måtte til Trondheim for behandling, som igjen kan forklare hvorfor Rebecca havnet i Trondheim. Broren Enok giftet seg med Sofie. De fikk 9 barn hvorav 6 vokste opp. Da broren Enok ble enkemann, dro Cecelia hjem til Hamnes og stelte for fem barn under 10 år, fjøs og hjem. Enoks to eldste sønner, Hans og Alfred reiste til Amerika, hvor Hans ble boende hos Cecelia (emigrerte), som også hjalp ham med skolegang og arbeid. Hans ble senere gift med Opal og bosatte seg i Buffalo. Den tredje sønnen til Enok og Sofie, var Einar (d.1962). Han giftet seg i 1948 med Eva H. Hartvigsen (d.2004). De fikk tre barn: Harald, Helge og Sofie Normann. Harald har overtatt hjemgården på Hamarøy, og livnærer seg som fisker. Helge bor i Oslo, jobber på Bygdø kongsgård, med en bistilling ved Bygdø museum. Sofie er utdannet sosionom og cand.polit, og har sitt daglige virke ved BUFeTat i Bodø, samt en bistilling som lektor ved Universitetet i Tromsø. Hun er gift med Paal, bor i Bodø og har tre barn: Einar, Gunhild og Ingeborg. Sofie er min kilde og kontaktperson. Cecelia Hansen Lindberg er derved tante til Sofies far Einar og søster til hennes bestefar.

Harald Normann

Helge Normann

Sofie Normann

Den 15. april 1889 emigrerte Cecelia Hansen med Thingvalla til Amerika hvor hun først slo seg ned i Duluth i Minnesota, senere i Wisconsin. Så tilbake i 1909 til Duluth. Trolig flyttet de kun 5 minutter unna, mellom Duluth, MN og Superior, WI (tvillingbyer). Cecelia giftet seg den 25. oktober 1892 med skredderutdannet Axel Lindberg. De fikk tre barn: Arthur f.1896, Severa f.1898 og Agnes f. ca 1903. Axel Lindberg var en immigrant fra Sverige, men ikke i slekt med den mer berømte Lindberg. Axel Lindberg var bestyrer av eller eide et større varehus. Han fikk tuberkulose og dør i sin beste alder den 10. mars 1903 i Colorado, dit han hadde reist grunnet sin helse.

Cecelia i 1888

Cecelia med sønnen Arthur

Severa og Cecelia i 1920

Cecelia og Axel sin sønn Arthur gifter seg med Priscilla, men skilte seg kort tid etterpå. Arthur døde ganske så ung av kreft den 21. mars 1937 i Whitewater, Walworth County, WI, etter å ha utdannet seg ved Northwestern University Dental School og praktisert som tannlege. Barnebarna Arthur og John lever i dag i Tuscon, AZ - hvor John har livnært seg som advokat og Arthur som lege. De har i dag henholdsvis 9 og 4 barn (oldebarn av Cecelia). Cecelias andre barn, Severa (døde 93 år) - gifter seg med Edward Boylen, som var flyger i 42nd Reconnaissance Squadron, U.S.Army under første verdenskrig og senere livnærte seg som luftfotograf i Janesville, Wisconsin. Severa utdannet seg til lærer ved Superior

Arthur, sønn av Cecelia

Edward Boylen

State College, og jobbet noen år som kunsthøyskolelærer i Madison, WI. Severa og Edward fikk to sønner: Michael og Daniel. Begge er i dag i syttiårene, og utdannet fra Yale University. Michael bor i Marlboro, Vermont - hvor han har jobbet som professor (ceramics) og kunsthøyskolelærer (visual arts) ved Marlboro College. Daniel bor i Philadelphia, Pennsylvania og har jobbet som professor (technical theater) ved Temple Universitet. Ingen av disse har etterkommere. Cecelias tredje barn, Agnes - påbegynt en kunstutdanning, men måtte slutte grunnet sykdom, og dør ugift omkring 20 år gammel av en influensaepidemi den 6. juni 1923 i Superior. Dette avsnittet indikerer at Cecelia hadde med seg fra Hamarøy så vel akademiske som kunstneriske evner. At hun som syerske og designer, fant seg en skredder - forsterker det kunstneriske talentet som senere utviklet seg i neste generasjoner.

Her var det meningen det skulle inn bilder av de fire barnebarn som lever i dag: Michael og Daniel Boylen - og John og Arthur Lindberg. Etter mange hyggelige mailer og brev, med utveksling av ovenstående info og bilder, var overraskelsen stor når de enten ikke hadde bilde av seg selv (?) eller ikke ville sende meg bilde. På meg virket det som en slags familiær fobi mot å la seg avbilde.

Ruth S. Andreassen i Harstad, er oldebarn av Anna Hansen, søster til Cecelia, og er her avbildet trolig i 1988 i et ikke ukjent miljø sett i relasjon til Cecelias ferd hundre år tidligere.

Det fortelles fra barnebarna at Cecelia var en meget bestemt og streng dame, men med en lekende latter. Hun var en imponerende kvinne, som overtok forretningen etter sin avdøde mann. Hun eide også et leilighetskompleks. Hun forlot Superior, og levde sine siste år hos sin datter Severa i Janesville i Wisconsin. Selv på hennes dødsleie var hun en meget aktiv kvinne, som hadde lange samtaler med mye latter i lag med sin lege, Dr. McGuire. Cecelia Hansen Lindberg døde den 18. april 1943 og er gravlagt på Greenwood Cemetery i Superior, WI.

Albert Mathiesen kom fra Lilandsås i Hamarøy, på linje med Cecelia - og forklarer en viss sammenheng. Han var ugift hele livet. Det sies at han dro sørover og utdannet seg til fotograf. Han fotograferte sannsynligvis først i Trondheim. Omkring 1892 hadde han atelier både i Trondheim (Strandgt. 19) og Christiania (Grensens 17), senere bare i Christiania. Han fotograferte ombord på Norddeutsche Lloyds turistskip "Kaiser Wilhelm II" under dets besøk i Trondheim den 11. juli 1890, og disse bildene ble utgitt i en mappe sammen med prospekter av fotograf Ellerbeck fra Liverpool fra keiserens besøk på Stalheim Hotel 10. juli 1889. Et eksemplar av denne skal visnok

fortsatt finnes. Firmaet i Trondheim ble i 1892

**Huset som Albert Mathiesen vokste opp i.
Eies i dag av en annen familiegrein:
Åshild Rokkan Tronshart**

overtatt av Jul Frøseth, som hadde bestyrt det fra 1891. Han kalte seg "Alb. Mathiesens Efterflg." Firmaet i Christiania ble muligens også en kort tid eiet av Frøseth, men det ble ca. 1898 overtatt av "Gebhard & Matzen" med firmanavnet "Alb. Mathiesens Efterf.". Ifølge Tromsø Historie, bind 2 - side 152, fotograferte Mathiesen også i Tromsø ca. 1895. Albert Mathiesen dro senere til Russland og ble der til sin død i 1917 (muligens 1918). En gang kom han hjem til Hamarøy fra Russland. Han hadde da med seg et kamera. Det var veldig eksotisk.

F.v fem generasjoner Stensland: Rannei, Arve, Erik, Silje og Frida

*Jan Stensland
(foto: Kjell Fredriksen)*

Raymond Mortensen

Blant slekta for øvrig finner vi i dag Jan og Arve Stensland på Skutvik, og Raymond Mortensen i Bodø. Albert Mathiesen var bror til deres oldefar Marcelius (1852-1929). Raymond Mortensen mener Albert var en liten "August" som gjorde uvanlige ting i forhold til bygdetradisjonen. Albert hadde ei søster, Alvilde. Hun emigrerte til Amerika, hvor hun ble gift med en svenske ved navnet Liander. Han bekostet hennes utdannelse. Raymond Mortensen har et kort utklipp fra en avis som forteller at hun ble utdannet ved Chicago college of Medicine and Surgery og at hun begynte å praktisere i 1908. Hun skal ha vært en av de første kvinnelige leger i Chicago. På den tiden var det kanskje ikke klare definisjoner, slik at i dag ville hun jobbet innen en form for avansert fysioterapi, mener Mortensen - som selv er lege.

Alvilde, søster til Albert Mathiesen

Det er klart at Albert tok bilder av Cecelia og ballongen den høstdagen i 1888. Etter å ha rådført meg med profesjonelle fotografer var det fullt mulig å medbringe utstyr i en ballong på den tiden. En skulle derfor tro at de første luftfoto av Trondheim bør stamme fra den 16. september 1888. Men hvor er de, i Russland? Skulle de finnes, vil det mest være for godt til å være sant. Sant derimot er i alle fall denne historien om ei kvinne fra Hamarøy som ble Norges første kvinne i en ballong - og derved har fått sitt navn i Guinness Rekordbok.